

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. I. 35.365/2014/5.szám

A Kúria a Vass Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Vass László ügyvéd) által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Sz. Maknics Zsuzsanna jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. március 5-én kelt 1.K.27.774/2013/4. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 6. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í té l e t e t:

A Kúria a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.K.27.774/2013/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 614.900 (hatszáztizennégyezer-kilencszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 2010-ben ingyenesen irodahelyiségként, autósboltként használt egy ingatlant, melyen térbetonozást végzett, ennek költségét számviteli nyilvántartásában szerepeltette. A tulajdonos a térbetonozás költségét nem térítette meg. A felperes a használat megszűntekor a térbetonozást feleslegeges vagyontárgynak minősítette és leselejtezte.

A felperes egy egyéni vállalkozótól általános forgalmi adót tartalmazó bérleti díj számlákat fogadott be, mely áfatartalmat levonásba helyezett. Az egyéni vállalkozó a bérlet tekintetében az általános forgalmi adó hatálya alá - a 2008. január 1-jével hatályba lépett, az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (továbbiakban Áfa tv.) 26. § (1) bekezdés e) pontja alapján - nem jelentkezett be.

A felperes adószáma 2010. szeptember 10. napjától 2010. november 8. napjáig felfüggesztésre került, azonban ebben az időszakban is élt az általános forgalmi adó levonási jogával.

A fenti tényállások alapján az adóhatóság a felperes terhére 6.149.000 Ft adókülönbözetet állapított meg, melyből 6.114.000 Ft összeg adóhiányt képezett. Az adóhiány után 3.057.000 Ft adóbírság és 1.503.000 Ft késedelmi pótlék került felszámításra, továbbá a számviteli törvényben meghatározott pénzkezelési szabályzatra vonatkozó rendelkezések megsértése miatt 100.000 Ft mulasztási bírságot is kiszabtak a felperessel szemben.

A felperes keresetét az első fokú bíróság jogerős ítéletével elutasította. A térbetonozás kapcsán kifejtette, hogy a felperesi hivatkozással ellentétben az nem selejtezés, hanem a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (továbbiakban Sztv.) 23. § (5) bekezdése szerint a térbetonozást a tárgyi eszközök közül kellett volna a felperesnek kivezetnie. Az Áfa tv. 11. § (1) bekezdése pedig alkalmazható, hiszen a beruházás ingyenesen került kivonásra.

A bérbeadási tevékenységgel összefüggésben kiemelte, hogy az egyéni vállalkozó bérbeadó a bérleti tevékenységét nem tette adókötelessé, ezért az általa teljesített szolgáltatás az Áfa tv. fő szabálya szerint adómentes. Nem osztotta azt a felperesi érvelést, hogy a bérbeadó által már 2004 évet megelőzően végzett ilyen jellegű tevékenység áfa hatálya alá tartozása kihatna a 2008. január 1-jén hatályba lépett új szabályozásra is, ezért a bérbeadót bejelentkezési kötelezettség nem terhelte. A bérbeadó 2008. január 1-jét megelőzően sem, és ezt követően sem élt az adókötelessé tétellel, ebből következően az általános forgalmi adóval megnövelt számla kiállítására nem volt jogosult, ezért a felperes sem élhetett az általános forgalmi adó levonás jogával. A felperes nem járt el kellő gondossággal, amikor a bérbeadótól nem kért az adókötelessé tétel alátámasztását igazoló okiratot. A felperes által hivatkozott közösségi és hazai joggyakorlat más adójogi problémára vonatkozik, mint a jelen perben érintett tényállást illető jogkérdés, ezért azok nem alkalmazandók.

Nem fogadta el a felperesnek azt az érvelését sem, hogy az adószám felfüggesztése okán a 2010. III. negyedévben felperest megillető levonható adót át kellett volna az alperesnek vezetnie a 2010. IV. negyedévére és hangsúlyozta, hogy a felperes a 2010. III. negyedévében elvitatott levonható adót elévülési időn belül bármikor gyakorolhatja.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével a kereset teljesítése iránt. Változatlanul vitatta az idegen ingatlanon végzett beruházás elszámolásával kapcsolatos alperesi és bírósági álláspontot. Szerinte a bérleti jogviszony megszűnésével felesleges vagyontárgynak kellett azt minősíteni, miután önállóan értékesíteni nem lehetett. Cselekménye teljes mértékben megfelel az Sztv. 23. § (5) bekezdésében írt kitételnek: „ha az eszköz

működtetése tartósan már nem szolgálja a vállalkozás érdekét, azt át kell sorolni". Mivel forgóeszközzé nem volt minősíthető, ezért csak a selejtezés volt választható.

A bérleti díj adójának levonhatósága körében pedig hangsúlyozta, hogy az egyéni vállalkozó már 2004 év előtt is folytatott nem lakóingatlan célú bérbeadási tevékenységet, ennek számlázása áfakötelesen történt. 2004-től kezdődően az ilyen célú bérbeadást csak adókötelesen lehetett számlázni, s azáltal, hogy a bérbeadó továbbra is áfásan számlázta, ezt a tevékenységet adókötelessé tette. A 2008. január 1-jén hatályba lépett új Áfa tv. értelmében adókötelessé tételt csak annak az adóalanynak kellett bejelentenie, aki korábban még nem élt ezzel a lehetőséggel. Vitatta, hogy részéről az elvárható gondosság ne lenne megállapítható, s e körben a C-80/11. és C-142/11. számú Mahagében-Dávid és a C-324/11. számú Tóth ügyben kifejtett Európai Unió Bíróságának ítéleteiben kifejtett érveket sorakoztatta fel. Kifogásolta a méltánytalan súlyos büntetést ahhoz képest, hogy a költségvetést kár - az adók teljes összegű megfizetése okán - nem érte. Az adószám felfüggesztése miatti áfalevonási jog megtagadását nem vitatta, de arra hivatkozott, hogy a 60 nap leteltét követően a levonási jogot pótlólagosan gyakorolhatta, így a 2010. IV. negyedévi áfa elszámolásba azt az adóhatóságnak figyelembe kellett volna vennie. Ezzel adótöbblete keletkezett, mely a bírságalapot csökkentette. Emiatt az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 97. § (6) bekezdésében rögzített, az adózó javára szolgáló tényfeltárási kötelezettség elmulasztását állította.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

Az elsőfokú bíróságnak három tényállás kapcsán kellett jogkérdésben állást foglalnia, melynek a jogszabályok helyes alkalmazásával eleget is tett. A Kúria mindhárom tényállás kapcsán egyetért a jogi indokolással, azt megismételni nem kívánja, azonban az alábbiakat emeli ki: Az Sztv. 23. § (5) bekezdésében szabályozott tárgyi eszközök közül történő kivezetés nem minősíthető selejtezésnek, hiszen a selejtezés a szó nyelvtani és jogi értelmében azt jelenti, hogy a vagyontárgy egy része, egésze használhatatlanná, feleslegessé, megszűntté válik, ami jelen esetben nem következett be. Az ingatlanon a felperes által végzett beruházás továbbra használható volt azzal az ingatlan tulajdonosa gyarapodott. Helytállóan utalt az elsőfokú bíróság és az adóhatóság is az ingyenes ügyletek Áfa tv. szerinti kezelésére is, és alkalmazta az Áfa tv. 11. § (1) bekezdését.

A 2008. január 1-jével hatályba lépett új Áfa tv. a bérbeadási tevékenységet adómentesként szabályozza, a bérbeadást végső saját döntése alapján teheti adókötelessé. Ilyen bejelentést a bérbeadó nem tett, s a felperesi érveléssel ellentétben a 2004 évet megelőző régi Áfa tv. szerinti áfaköteles adózás azért nem volt figyelembe vehető, mert ekkor még az egyéb ingatlan bérbeadását adómentes szolgáltatásként a törvény nem szabályozta. Ahhoz, hogy a bérbeadás adókötelessé váljon, a bérbeadó választása szükségeltetett, mely jelen esetben hiányzott. Egyetért a Kúria azzal a bírósági és alperesi állásponttal is, hogy a felperes számlakibocsátójánál nem győződött meg arról, hogy a fő szabályként adómentes szolgáltatás adókötelezettségét bejelentette-e, pedig erre lehetősége lett volna. A felülvizsgálati kérelemben felhívott uniós bírósági ítéletek a perbeli tényállásra nem vonatkoznak, más adójogi problémát válaszolnak meg, így nem vehetők figyelembe.

Ugyancsak alaptalan az adószám felfüggesztésének megszűnése kapcsán az általános forgalmi adó levonás beállítására vonatkozó alperesi kötelezettség állítása. Az adólevonási jog gyakorlása a felperest megillető jog, erre vonatkozóan adóbevallásában neki kell nyilatkoznia, mely jogosultság nem terhelhető át az alperesre. Ekként helyes az az alperesi álláspont, hogy a felperes a 2010. III. negyedévében elvitatott levonható adót elévülési időn belül a jövőben bármikor gyakorolhatja, annak beszámítása a vizsgált következő negyedévre vonatkozóan azonban ily módon nem kényszeríthető ki az alperestől.

Mindezekre figyelemmel a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illeték megfizetési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére a Kúria az illethekekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban Itv.) 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

Budapest, 2015. január 8.

**Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró,
Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró**